ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 13ης Ιουλίου 2000 *

Στην υπόθεση C-174/99 P,

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τον J. Sant'Anna, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον D. Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

αναιρεσείον,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 9 Μαρτίου 1999 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-273/97, Richard κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1999, σ. I-A-45 και II-235), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι ο

Pierre Richard, υπάλληλος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τους A. Lutgen και J. Feltgen, δικηγόρους Λουξεμβούργου,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

με τοπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο τους, 1, rue Jean-Pierre Brasseur,

προσφεύγων ενώπιον του Πρωτοδικείου,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, πρόεδρο τμήματος, P. J. G. Kapteyn, P. Jann, H. Ragnemalm (εισηγητή), και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo,
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 27ης Ιανουαρίου 2000,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Μαρτίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Μαΐου 1999, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ και των αντίστοιχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 9ης Μαρτίου 1999, Τ-273/97, Richard κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1999, σ. I-A-45 και II-235, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), καθόσον ακύρωσε την απόφαση διορισμού της S. στη θέση προϊσταμένου τμήματος βαθμού Α 3.

Τα πραγματικά περιστατικά και το νομικό πλαίσιο

2 Στις 24 Ιουνίου 1996 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δημοσίευσε την προκήρυξη κενής θέσεως υπ' αριθ. 8011, που αφορούσε τη θέση (βαθμού Α 3) προϊσταμένου του τμήματος «εξοπλισμός και εσωτερική υπηρεσία» της διευθύνσεως Α «υποδομή και εσωτερική υπηρεσία» της Γενικής Διευθύνσεως «Διοίκηση» (στο εξής: ΓΔ VI), από την οποία, με τροποποίηση της 28ης Ιουνίου 1996, απαλειφόταν η προϋπόθεση της γνώσεως της γαλλικής γλώσσας (σκέψη 1).

3 Ο P. Richard, κύριος υπάλληλος διοικήσεως βαθμού Α 4, καθώς και έντεκα άλλα άτομα υπέβαλαν την υποψηφιότητά τους για την πλήρωση της κενής θέσεως. Με σημείωμα της 25ης Ιουλίου 1996, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ VI πρότεινε την προαγωγή του P. Richard στην εν λόγω θέση (σκέψεις 2 και 3).

4 Έχοντας λάβει γνώση της επιλογής αυτής του γενικού διευθυντή της ΓΔ VI, ο προϊστάμενος της διευθύνσεως προσωπικού του απηύθυνε στις 23 Σεπτεμβρίου 1996 σημείωμα με το οποίο του ζήτησε να διευρύνει τον αριθμό των πιθανών υποψηφίων και, σύμφωνα με τις οδηγίες του Προέδρου του Κοινοβουλίου, να συμβουλευτεί, πριν λάβει την τελική απόφαση, τους εφεδρικούς πίνακες για μελλοντικές προσλήψεις γενικών διαγωνισμών βαθμού Α 3 για τους υπηκόους των νέων κρατών μελών (σκέψη 4).

5 Με σημείωμα της 11ης Οκτωβρίου 1996, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ VI εξέθεσε τα λειτουργικά κριτήρια βάσει των οποίων είχε προτείνει τον διορισμό του P. Richard και ανέφερε, συναφώς, ότι, εάν η αρμόδια για το διορισμό αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) ήθελε θεωρήσει τα λειτουργικά αυτά προσόντα αμελητέα υπέρ άλλων, περισσότερο γεωγραφικών κριτηρίων, θα κατέληγε, βάσει των εφεδρικών πινάκων για μελλοντικές προσλήψεις, στο συμπέρασμα ότι δύο υποψήφιοι, με πρώτη κατά σειρά προτιμήσεως την S., σουηδικής ιθαγένειας, θα μπορούσαν εν ανάγκη, μετά βέβαια μακρά και άχαρη περίοδο προσαρμογής, να θεωρηθούν κατάλληλοι για την εν λόγω θέση (σκέψη 6).

6 Στις 8 Ιανουαρίου 1997, ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου πρότεινε τον διορισμό της S. στην κενή θέση και η ΑΔΑ αποδέχτηκε την πρόταση αυτή στις 9 Ιανουαρίου 1997 (σκέψη 7).

7 Με επιστολή της 11ης Φεβρουαρίου 1997, η υπηρεσία προσλήψεων ενημέρωσε τον P. Richard ότι η ΑΔΑ δεν προέκρινε την υποψηφιότητά του (σκέψη 8).

8 Στις 6 Μαΐου 1997, ο P. Richard υπέβαλε ένσταση κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ, με την οποία ζήτησε την ακύρωσή της. Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε με απόφαση της 17ης Ιουλίου 1997 (σκέψεις 9 και 10).

9 Σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ):

«Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή τοποθετεί, με διορισμό ή μετάθεση, προς το συμφέρον και μόνο της υπηρεσίας και χωρίς να λαμβάνει υπόψη της την ιθαγένεια, κάθε υπάλληλο σε θέση της κατηγορίας ή του κλάδου του που αντιστοιχεί στον βαθμό του.

(...)»

10 Σύμφωνα με το άρθρο 27, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ:

«Καμία θέση δεν προορίζεται αποκλειστικά για τους υπηκόους ορισμένου κράτους μέλους».

11 Το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ ορίζει:

«Για την πλήρωση των κενών θέσεων σε όργανο, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, αφού εξετάσει:

α) τις δυνατότητες προαγωγής και μεταθέσεως εντός του οργάνου·

β) τις δυνατότητες οργανώσεως εσωτερικών διαγωνισμών στο όργανο·

γ) τις αιτήσεις μετατάξεων υπαλλήλων άλλων οργάνων των τριών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

κινεί τη διαδικασία διαγωνισμών βάσει τίτλων, κατόπιν εξετάσεων ή βάσει τίτλων και εξετάσεων. Η διαδικασία διαγωνισμών καθορίζεται στο παράρτημα ΙΙΙ.

Η διαδικασία αυτή δύναται να κινηθεί επίσης με σκοπό την κατάρτιση πίνακα προσληπτέων».

12 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 626/95 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 1995, για τη θέσπιση ειδικών και προσωρινών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχώρησης της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας (ΕΕ L 66, σ. 1) προβλέπει:

«Μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1999, οι κενές θέσεις είναι δυνατόν να πληρώνονται με τον διορισμό υπηκόων της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας, κατά παρέκκλιση του άρθρου 4, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του άρθρου 5, παράγραφος 3, του άρθρου 7, παράγραφος 1, του άρθρου 27, τρίτο εδάφιο, του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχεία α', β' και γ', και του άρθρου 31 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εντός των ορίων των θέσεων που προβλέπονται για τον σκοπό αυτό υπό των αρμόδιων για τον προϋπολογισμό οργάνων.»

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

13 Στις 16 Οκτωβρίου 1997 ο P. Richard άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου.

14 Ο P. Richard επικαλέστηκε πέντε λόγους ακυρώσεως που αντλούνται, πρώτον, από την παράβαση του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, δεύτερον, από την παράβαση του άρθρου 25 του ΚΥΚ και από την εντεύθεν υπέρβαση εξουσίας, τρίτον, από την παράβαση του άρθρου 7 του ΚΥΚ, τέταρτον, από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και, πέμπτον, από την παραβίαση ορισμένων αρχών που συνάγονται από τη νομολογία (λαμβανομένου υπόψη του συμφέροντος της υπηρεσίας, εκτίμηση που στηρίζεται σε συγκρίσιμες πηγές πληροφοριών και τήρηση των κριτηρίων επιλογής που αναφέρονται στην προκήρυξη της θέσεως).

15 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως ο P. Richard υποστήριξε κυρίως ότι, βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, η ΑΔΑ δεν μπορεί να κινήσει τη διαδικασία προσλήψεων εκτός του οργάνου παρά αφού εξετάσει τις δυνατότητες πληρώσεως της κενής θέσεως που παρέχουν οι άλλες διαδικασίες διορισμών εντός του οργάνου προκειμένου να διασφαλιστεί η αρχή της εξέλιξης της σταδιοδρομίας των υπαλλήλων.

16 Εξάλλου, ο P. Richard ισχυρίστηκε ότι τόσο το γράμμα του άρθρου 29, παράγραφος 1, όσο και η νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου επιβάλλουν στην ΑΔΑ να εξετάσει χωριστά και διαδοχικά τις διάφορες δυνατότητες πληρώσεως κενής θέσεως, γεγονός που αποκλείει τη δυνατότητα να μετάσχουν στον ίδιο διαγωνισμό υποψήφιοι εντός του οργάνου και υποψήφιοι εκτός αυτού.

17 Το Κοινοβούλιο απάντησε ότι το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχεία α' και γ', του ΚΥΚ υποχρεώνει την ΑΔΑ να εξετάσει απλώς εάν, κατ' εφαρμογήν του άρθρου αυτού, μπορεί να διοριστεί πρόσωπο με τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας. Συναφώς, η νομολογία έχει επίσης αναγνωρίσει τη δυνατότητα της ταυτόχρονης δημοσιεύσεως, για την ίδια θέση, προκηρύξεως εντός του οργάνου καθώς και σε περισσότερα κοινοτικά όργανα ή ακόμη απευθείας

μεταβάσεως από τη διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 1, σε αυτή του άρθρου 29, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

18 Κατά το Κοινοβούλιο, η ΑΔΑ δύναται επίσης να διευρύνει το πεδίο επιλογής της προσθέτοντας και άλλες υποψηφιότητες εκτός από τις προβλεπόμενες στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, εάν δεν διαθέτει αρκετές επιλογές που να διασφαλίζουν την πρόσληψη ατόμου που θα ανταποκρίνεται κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο στις απαιτήσεις της πληρωτέας θέσεως.

19 Το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, με τη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, εν προκειμένω, η ΑΔΑ είχε διαπιστώσει ότι η υποψηφιότητα του P. Richard ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις της πληρωτέας θέσεως. Το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 41 της αποφάσεως αυτής, ότι η ΑΔΑ δεν νομιμοποιούνταν πλέον, παρά την ευρεία εξουσία της εκτιμήσεως, να θεωρήσει ότι δεν διέθετε αρκετά ευρεία επιλογή ώστε να διασφαλιστεί πρόσληψη σύμφωνα με τους όρους που έθετε η προκήρυξη της θέσεως.

20 Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε επίσης, με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, σε κάθε περίπτωση, εάν υποτεθεί ότι η ΑΔΑ είχε θεωρήσει ότι η υποψηφιότητα του P. Richard δεν ήταν ικανοποιητική, ήταν υποχρεωμένη, αφενός, να απορρίψει την υποψηφιότητά του και, αφετέρου, να προβεί στην εξέταση των δυνατοτήτων που προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', του ΚΥΚ για τη συνέχεια της διαδικασίας προσλήψεως. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο είπε, στην ίδια σκέψη, ότι η χρησιμοποίηση του εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις υπηκόων των νέων κρατών μελών απαιτεί την ακύρωση της κινηθείσας διαδικασίας και τον καθορισμό νέων προϋποθέσεων για την πλήρωση της θέσεως.

21 Εν τούτοις, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε με τη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι από τον φάκελο προκύπτει όχι η απόρριψη της υποψηφιότητας του P. Richard, αλλ' αντιθέτως η συνεξέταση αυτής με την υποψηφιότητα της S. και η απόφαση της ΑΔΑ να χρησιμοποιήσει απευθείας τους εφεδρικούς πίνακες για μελλοντικές προσλήψεις γενικού διαγωνισμού για τους υπηκόους των νέων κρατών μελών.

22 Το Πρωτοδικείο κατέληξε, με τη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ΑΔΑ, μη απορρίπτοντας επισήμως την υποψηφιότητα του P. Richard και προχωρώντας στη συνεξέταση της υποψηφιότητας του τελευταίου με αυτήν της S., παρέβη το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.

23 Το Πρωτοδικείο ακύρωσε επομένως, χωρίς να εξετάσει τους λοιπούς λόγους ακυρώσεως που προέβαλε ο P. Richard, τη διαδικασία διορισμού της S. στη θέση προϊσταμένου τμήματος βαθμού Α 3 καθώς και την απόφαση της ΑΔΑ της 9ης Ιανουαρίου 1997.

Η αίτηση αναιρέσεως

24 Με την αίτηση του αναιρέσεως το Κοινοβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο αφενός να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και αφετέρου να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα μέχρι την τελική απόφαση που θα ληφθεί εν προκειμένω.

25 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία της νομολογίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 29 του ΚΥΚ.

26 Ο P. Richard ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη ή ως αβάσιμη και να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

Επί του παραδεκτού

27 Ο P. Richard αμφισβητεί το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως προβάλλοντας δύο διαφορετικούς λόγους.

28 Πρώτον, επικαλείται το γεγονός ότι η αίτηση αναιρέσεως του Κοινοβουλίου δεν συνοδεύεται από απόφαση της ΑΔΑ περί ασκήσεως αναιρέσεως.

29 Συναφώς επιβάλλεται η επισήμανση ότι, από τα άρθρα 91 επ. του ΚΥΚ προκύπτει ότι οι προσφυγές των υπαλλήλων στρέφονται κατά του οργάνου από το οποίο εξαρτάται η ΑΔΑ. Δεδομένου ότι, σύμφωνα με το άρθρο 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, την αναίρεση μπορεί να ασκήσει ο εν όλω ή εν μέρει ηττηθείς διάδικος, επιβάλλεται η απόρριψη του πρώτου αυτού λόγου απαραδέκτου.

30 Δεύτερον, ο P. Richard ισχυρίστηκε ενώπιον του Δικαστηρίου ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη για τον λόγο ότι το Κοινοβούλιο δεν έχει συμφέρον για την άσκησή της. Ο P. Richard ισχυρίστηκε ότι η θέση του προϊσταμένου τμήματος βαθμού Α 3, στην οποία διορίστηκε η S., καταργήθηκε με απόφαση του Κοινοβουλίου της 22ας Απριλίου 1999.

31 Ο P. Richard υποστήριξε, χωρίς να αντικρουστεί από το Δικαστήριο, ότι πληροφορήθηκε την ύπαρξη της τελευταίας αυτής αποφάσεως του Κοινοβουλίου μόλις στις 4 Οκτωβρίου 1999, αφού είχε υποβάλει το υπόμνημά του απαντήσεως.

32 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο P. Richard μπορούσε, βάσει του άρθρου 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, να επικαλεστεί το νέο αυτό λόγο απαραδέκτου κατά τη δημόσια συνεδρίαση.

33 Σχετικά με το βάσιμο του λόγου αναιρέσεως, πρέπει κατ' αρχάς να υπομνησθεί ότι η ύπαρξη συμφέροντος του προσφεύγοντος για την άσκηση αναιρέσεως προϋποθέτει ότι η αναίρεση μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1995, C-19/93 P, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-3319, σκέψη 13).

34 Εν προκειμένω, όπως ανέφερε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 34 των προτάσεών του, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι μια απόφαση που θα ακύρωνε την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση θα ωφελούσε όντως το Κοινοβούλιο, στο μέτρο που μια τέτοια απόφαση θα μπορούσε να το προφυλάξει οριστικά από κάθε αίτημα αποζημιώσεως του P. Richard λόγω της ζημίας που θα ισχυριζόταν ότι υπέστη με την προσβαλλόμενη απόφαση διορισμού.

35 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτή ως παραδεκτή.

Επί του βασίμου

36 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει, με τον μοναδικό του λόγο αναιρέσεως, ότι το Πρωτοδικείο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία της νομολογίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 29 του ΚΥΚ, πρώτον, διατυπώνοντας την απαγόρευση για την ΑΔΑ να διευρύνει το πεδίο επιλογής άπαξ υφίσταται υποψήφιος κατάλληλος για τη θέση, δεύτερον, θεωρώντας ότι ήταν απαραίτητο να απορριθφεί επισήμως η υποψηφιότητα του P. Richard προτού η ΑΔΑ συμβουλευτεί τον εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις των νέων κρατών μελών και, τέλος, διαπιστώνοντας ότι η χρησιμοποίηση του εφεδρικού

πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις απαιτεί την ακύρωση της κινηθείσας διαδικασίας και τον καθορισμό νέων προϋποθέσεων για την πλήρωση της θέσεως.

37 Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση του Κοινοβουλίου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για την ανεύρεση των υποψηφίων που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, ακεραιότητας και αποδόσεως (βλ., κυρίως, απόφαση της 8ης Ιουνίου 1988, 135/87, Βλάχου κατά Cour des comptes, Συλλογή 1988, σ. 2901, σκέψη 23).

38 Πράγματι, η χρησιμοποίηση του όρου «δυνατότητες» στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ σημαίνει σαφώς ότι η ΑΔΑ δεν δεσμεύεται, προκειμένου για την πλήρωση κενής θέσεως, να προβεί σε προαγωγή ή μετάταξη, αλλ' απλώς να εξετάσει σε κάθε περίπτωση εάν τα μέτρα αυτά μπορούν να οδηγήσουν στον διορισμό προσώπου κατέχοντος τις μεγαλύτερες δυνατές ικανότητες σε θέματα αρμοδιότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας (βλ. απόφαση της 31ης Μαρτίου 1965, 12/64 και 29/64, Ley κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965, σ. 41).

39 Μολονότι το εν λόγω στοιχείο του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ συνεπάγεται ότι η ΑΔΑ εξετάζει με τη μεγαλύτερη προσοχή τις δυνατότητες προαγωγής προτού προχωρήσει στο επόμενο στάδιο, δεν την εμποδίζει να λάβει επίσης υπόψη της κατά την εν λόγω εξέταση ότι είναι δυνατό να της υποβληθούν καλύτερες υποψηφιότητες μέσω των άλλων διαδικασιών που αναφέρονται στην παράγραφο αυτή. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η ΑΔΑ διαθέτει την ευχέρεια να εξετάσει τις επόμενες δυνατότητες (απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983, 10/82, Mogensen κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2397, σκέψη 10).

40 Συνεπώς η ΑΔΑ μπορεί να προχωρήσει σε μεταγενέστερο στάδιο της διαδικασίας προσλήψεως, ακόμη και εάν υπάρχουν ένας ή περισσότεροι υποψήφιοι που πληρούν όλες τις απαιτούμενες προϋποθέσεις που αναφέρονται στην προκήρυξη της κενής θέσεως.

41 Σχετικά με τη δεύτερη αιτίαση, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι η ΑΔΑ προχωρεί από ένα στάδιο της διαδικασίας διορισμού σε άλλο, μεταγενέστερο, με τον σκοπό να διευρύνει το πεδίο επιλογής της προκειμένου να βρει τον υποψήφιο που κατέχει τις μεγαλύτερες δυνατές ικανότητες σε θέματα αρμοδιότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας.

42 Ο στόχος αυτός θα διακυβευόταν αν η ΑΔΑ ήταν υποχρεωμένη, προτού προχωρήσει σε μεταγενέστερο στάδιο της διαδικασίας διορισμού, να απορρίψει τις υποψηφιότητες που υποβλήθηκαν σε προγενέστερα στάδια χωρίς να μπορεί να τις συγκρίνει με αυτές που θα υποβάλλονταν σε μεταγενέστερα στάδια της διαδικασίας.

43 Επομένως, η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να λάβει απορριπτική μιας υποψηφιότητας απόφαση προτού προχωρήσει σε μεταγενέστερο στάδιο της διαδικασίας.

44 Σχετικά με την τρίτη αιτίαση, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι, όταν υφίσταται ανάγκη πληρώσεως μιας θέσεως σε ένα όργανο σύμφωνα με τον ΚΥΚ, η ΑΔΑ πρέπει να ενεργεί κυρίως σύμφωνα με την υποχρέωση που υπέχει από το άρθρο 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ να τοποθετεί τους υπαλλήλους προς το συμφέρον και μόνον της υπηρεσίας και χωρίς να λαμβάνει υπόψη την ιθαγένεια, την απαγόρευση του άρθρου 27, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ να προορίζει θέσεις εργασίας αποκλειστικά για τους υπηκόους ορισμένου κράτους μέλους, καθώς και την υποχρέωση να ακολουθεί τη σειρά που προβλέπεται στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.

45 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι διατάξεις αυτές πρέπει να τηρούνται σε κάθε στάδιο της διαδικασίας προσλήψεως και κυρίως κατά την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις κατόπιν γενικού διαγωνισμού, βάσει του οποίου θα μπορούσε ενδεχομένως να γίνει η πρόσληψη.

46 Αν και ο κανονισμός 625/95 προβλέπει, στο άρθρο του 1, ότι οι κενές θέσεις είναι δυνατόν να πληρώνονται με τον διορισμό υπηκόων της Αυστρίας, της Φινλανδίας

και της Σουηδίας, κατά παρέκκλιση από ορισμένες διατάξεις του ΚΥΚ και κυρίως των άρθρων 7, παράγραφος 1, 27, τρίτο εδάφιο, και 29, παράγραφος 1, στοιχεία α' και γ', του ΚΥΚ, από τους ισχυρισμούς του Κοινοβουλίου ενώπιον του Δικαστηρίου καθώς και από τις σκέψεις 26 και 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι ο κανονισμός αυτός δεν εφαρμόστηκε κατά τη διαδικασία της εν λόγω προσλήψεως.

47 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι επιτυχόντες που έχουν εγγραφεί σε εφεδρικούς πίνακες για μελλοντικές προσλήψεις κατόπιν γενικού διαγωνισμού για υπηκόους των νέων κρατών μελών δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο διαδικασίας προσλήψεως βάσει του άρθρου 29 του ΚΥΚ.

48 Επομένως, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε, με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η χρησιμοποίηση του εφεδρικού πίνακα μελλοντικών προσλήψεων απαιτούσε την ακύρωση της κινηθείσας διαδικασίας.

49 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αιτιάσεις του Κοινοβουλίου δεν θέτουν υπό αμφισβήτηση τη διαπίστωση του Πρωτοδικείου στη σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η ΑΔΑ αποφάσισε, χωρίς να προχωρήσει σε εξέταση των δυνατοτήτων που παρέχει το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', του ΚΥΚ, να προχωρήσει σε συγκριτική εξέταση των υποψηφιοτήτων του P. Richard, υποψηφίου βάσει προαγωγής, και της S., που είχε εγγραφεί σε εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις υπηκόων των νέων κρατών μελών.

50 Όπως έκρινε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η ΑΔΑ υποχρεούται, αν θεωρεί ότι οι υποψηφιότητες όσων προτείνονται στο πλαίσιο προαγωγής ή μεταθέσεως δεν είναι ικανοποιητικές, να προχωρήσει στην εξέταση των δυνατοτήτων που παρέχει το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', του ΚΥΚ, προτού συνεχίσει τη διαδικασία προσλήψεως (βλ., κυρίως, απόφαση της 18ης Μαρτίου 1999, C-304/97 P, Carbajo Ferrero κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή σ. I--1749, σκέψη 29).

51 Δεδομένου ότι η ΑΔΑ δεν εκπλήρωσε την υποχρέωση αυτή, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε, με τη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ΑΔΑ παρέβη κατ' αυτόν τον τρόπο το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.

52 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτιθέντων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ακόμη και αν οι δύο πρώτες αιτιάσεις που διατύπωσε το Κοινοβούλιο κατά της συλλογιστικής του Πρωτοδικείου είναι δικαιολογημένες, η τρίτη αιτίαση είναι ούτως ή άλλως αβάσιμη.

53 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι λόγοι που επικαλέστηκε το Πρωτοδικείο συναφώς αρκούν για να δικαιολογήσουν το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και ότι οι πλημμέλειες που μπορεί να περιέχει η λοιπή αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν ασκούν καμία επιρροή στο διατακτικό της (βλ.απόφαση της 18ης Μαρτίου 1993, C-35/92 P, Κοινοβούλιο κατά Frederiksen, Συλλογή 1993, σ. I-991, σκέψη 31).

54 Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

55 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που έχει εφαρμογή στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι ο P. Richard υπέβαλε σχετικό αίτημα και το Κοινοβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί το τελευταίο στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Edward Kapteyn Jann

Ragnemalm Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Ιουλίου 2000.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

D. A. O. Edward